

til et andet Udtryk, som efter min Opfattelse giver Sagen en ganske anden Karakter. Naar Justitsministeren i Slutningen af denne Skrivelse siger, at han ikke vil meddele de Betragtninger, der have været bestemmende for Justitsministeriet ved de af samme truffne Afgjørelser, maa jeg sige, at jeg ikke tillægger dette stor Vægt; thi det maa naturligtvis fuldstændig bero paa den høitærede Justitsminister selv, om han vil meddele de Overveielser og Betragtninger, som have ledet ham til hans Handlinger; det er Noget, Udvalget ikke kan forlange. Seg vil nu ikke sige, som den ærede Ordfører forleden sagde, at denne Skrivelse er uden Sideblykke i vor parlamentariske Historie, og at man ikke før har set, at en Minister paa en høflig Begjæring fra et Udvalg om Oplysninger har svaret paa en saadan Maade. Dette tør jeg ikke sige, alene af den Grund, at jeg ikke har saa lang parlamentarisk Erfaring som det ærede Medlem; men jeg vil sige saa meget, at denne Skrivelse virkede meget overraskende paa Udvalgets Medlemmer. Seg tror, jeg tør sige, at den virkede saaledes paa Udvalgets Medlemmer uden Undtagelse, selv ikke med Undtagelse af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1te Valgkreds (Nimestad), og særlig paa mig, som var mig bevidst, i hvilken Mand vor Skrivelse til den høitærede Minister var affattet, maatte dette afvisende Svar virke høist overraskende. Hertil kom, at vi lang Tid efter, at vi havde faaet dette Svar, saae, at vi ikke fik nogen Oplysning, der satte os istand til at danne os en Mening, men det viser sig nu, at det Hele er en Misforstaaelse. Den ærede Justitsminister har misforstaaet Udvalget, og dette har misforstaaet Justitsministeren. Seg vil dertil blot sige, at den ærede Justitsminister har givet sin Skrivelse en Fortolkning, som jeg ikke vil modsigge. Maaske kan den være naturlig, men i alt Fald var det ikke den, hvorfra Udvalgets Flertal, da det fremsatte det Forflag til en Resolution, som her foreligger, eller jeg, da jeg afgav mit Mindretalsvotum i denne Sag, er gaaet ud. Foreligger der altsaa her i alt Væsentligt en Misforstaaelse af Justitsministerens Skrivelse, finder jeg ikke Anledning til at komme nærmere ind paa den statsretslige Betragtning, jeg har tilladt mig at fremsætte i mit Votum. Da det imidlertid synes, at den ærede Minister har taget særlig Forargelse af det Udtryk, jeg har brugt, idet jeg siger, at denne Antydning af, at Folkethinget ikke skal være Vedkommende, fortjener bestemt at tilbagesiges, skal jeg blot bemærke, at jeg ikke ser, at Ordet „tilbageviges“ i nogen Maade er uhyøfligt eller er stærkere end berettiget, naar man mener, at der foreligger en Udtalelse, som der fra Folkethingets Side maa gjøres Indsigelse imod, maa protesteres imod, maa tages Forvaring imod — for at bruge enstydige Ord. Saaledes har jeg opfattet Ordet. Seg ser ikke, det kan være krænkende for den ærede Minister, og navn-

lig ikke, at det kan berettigg ham til, som han gjorde forleden, at gjøre dette Ord til Befiel for en meget personlig Karakteriseren af min Optraeden, hvilken jeg netop maa betragte som stridende imod god parlamentarisk Tone. For Øvrigt maa jeg sige, jeg har taget feil, naar jeg troede, det var nødvendigt at tilbagevise den ærede Justitsministers Opfattelse af, at Folkethingets Udvalg ikke var „Vedkommende“ i denne Sag; thi den høitærede Minister har jo ved den Maade, hvorpaa han senere har stillet sig netop med Hensyn til dette Punkt, i høieste Grad vist, at han virkelig ikke opfatter os som Uvedkommende. Naaget han nemlig sin Skrivelse ganske positivt siger, at han ikke vil indlade sig paa Spørgsmaalet om Beslaglæggelsen, og altsaa heller ikke vil give Oplysning derom, har han dog i fuldeste Maal givet os alle de Oplysninger, vi forlangte. Han har saaledes først i sin Skrivelse af 22de Februar erklæret, at han vilde foranledige Forhør optagne, og saavidt jeg kan skjønne efter en flygtig Gjennemlæsning af de vedkommende Forhør, har han derigjennem skaffet os fuldstændige Oplysninger om dette Punkt og skaffet dem meget prompt og hurtig. Andre Folk love ofte at opfylde Ens Ønsker, men holde ikke deres Løfte; den høitærede Minister har negtet at opfylde vore Ønsker paa dette Punkt, men har desuagtet opfyldt dem i meget rigt Maal, og jeg for mit Vedkommende foretrækker unegtelig den sidste Fremgangsmaade. Denne Skrivelse af 22de Februar gjorde det klart for mig, at der virkelig ikke alene var en Mulighed for, at vi ved en fornyet Henvendelse til den høitærede Minister vilde komme i Besiddelse af de Oplysninger, vi savnede, men at det endog var rimeligt, at vi da vilde faae dem. Seg har derfor i Udvalget holdt paa, at vi paany skulde henvende os til Ministeren, hvad enten det skete mundtlig eller skriftlig, og efter den høitærede Ministers Udtalelser her i Salen har det ogsaa vist sig, at Udvalget ved at gaa frem paa den af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Nimestad) og mig anbefalede Maade, hurtigere og med mindre Lørdenskaal vilde være blevet sat i Stand til at opfylde det Svær, Thinget har paalagt det, nemlig at gjøre Indstilling om Realiteten af Sagen. Det forekommer mig, at det nu vilde være det Retteste, om vi fra alle Sider betragtede den Episode, der her foreligger, og som er saa fuld af Misforstaaelser fra alle Sider, som et beklageligt, ubehageligt og ikke morsomt Intermezzo, hvorfra vi gif bort, for at Thinget derefter kunde gaa over til den næste Sag paa Dagsordenen, og for at Udvalget kunde gaa over til at modtage de Oplysninger, som den høitærede Minister har erklæret sig villig til give; det kunde da derefter arbejde videre med Hensyn til det Svær, der er det paalagt. Seg haaber, at det ærede Flertal vil være enig i, at der ikke er den mindste Grund til at underkaste den her foreliggende Sag en anden Behandling,